

vil uægtelig Arbeidet lettes; men naar man tænker derved at skaffe større Sagkundskab ind i dem, troer jeg ikke, dette vil blive Tilfældet; thi naaget det kan være ganske rigtigt, at man til Medlemmer af Rigningscommissionen for de enkelte Quarterer vælger Mænd, der boe i disse, vil det dog let sees, at det efter de hjøbenhavniske Forhold ikke altid er Tilfældet, at en Mand bedst kjender dem, der boe i hans nærmeste Nærhed; han kjender maastee ofte meget bedre dem, der boe længere borte. Naar de Mænd, som virkelig med saa stort Arbeide og Besvær og med saa meget Krav paa Anerkjendelse i flere Aar have været faste Medlemmer af disse Commissioner, ikke have stillet noget Krav om en Vættelse ved at foreslaae en Deeling af dem, troer jeg, at man hellere skal lade det blive ved de nugældende Bestemmelser i den Henseende. — Hvad Scalaen angaaer, skal jeg foreløbig ganske henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har yttret. Jeg troer ikke, at jeg let vil kunne komme til at stemme for nogen anden Scala end den, der nu har været gjældende i flere Aar, og til hvilken man paa en Maade har vænnet sig.

Klein: Jeg maa ligeoversfor det foreliggende Lovforslag væsentligt stille mig paa samme Standpunkt som det, der blev udtalt af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (H. Hage). Det forekommer mig, at Rigsdagen efter denne Sags Bestaenhed skal være noget varsom med at indlade sig paa at foretage indgribende Forandringer. Et heller synes det mig, at der er nogen sær Opfordring til at gaae dybt ind paa de forskjellige Punkter, der ere blevne berørte af forskjellige ærede Medlemmer. Det forekommer mig, at man, naar der er Spørgsmaal om Skattelove, har en naturlig Opfordring til at stille sig, om jeg saa maa sige, paa et mere konservativt Standpunkt; man skal ikke let foretage Forandringer, medmindre det fra deres Side, der kræve Forandringer, godtgøres, at der virkelig vil vindes noget i og for sig Villigere og Retfærdigere derved. Enhver bestaaende, allerede i længere Tid i Udøvelse bragt Skattelov har alene ved denne sin Ælde et stort Fortrin for en hvilken som helst ny Skat, og dette vil jeg

færlig anvende med Hensyn til det omtvistede Spørgsmaal i Lovforslagets § 10. Jeg vil for mit Vedkommende stemme for Paragraphen, som den foreligger. Jeg vil ikke engang kunne gaae ind paa den Forandring, som en Deel af Communalbestyrelsen har været stemt for, nemlig, at forandre den Grændse, hvor den fulde Bestatning skal indtræde, fra 1,200 Rd. til 2,000 Rd., men meget mindre vil jeg kunne gaae ind paa saadanne meget indgribende principielle Forandringer, som der er blevet hentydet til ogsaa idag, i alt Fald fra en enkelt Side, af den Grund, jeg tillod mig at berøre, nemlig, at man efter min Overbeviisning skal være meget varsom med at indlade sig paa Experimenter paa dette Gebet. At det er overordentlig vanskeligt praktisk at gennemføre den Tanke, som har foresvævet det ærede Medlem, og som navnlig kom til Omtale under Behandlingen af den saakaldte extraordinaire Skattelov, det synes jo ogsaa at være erkjendt fra alle Sider. Rigsdagen turde i alt Fald kunne forholde sig temmelig rolig ligeoversfor dette Spørgsmaal, saalænge der ikke fra den Communes Side, som Sagen dog nærmest angaaer, fremkommer Forslag eller Hensillinger i denne Retning. Der er et enkelt Punkt, hvorved det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) fremsatte en Bemærkning, nemlig § 7, som jeg vel ikke skal dvæle videre ved, men hvorved jeg dog skal tillade mig at yttre, at jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem. Der er i § 7 optaget en Bestemmelse om, at Enhver er berettiget til i sin Indtægt at fradrage det paaviselige Tab, som han har lidt i det forløbne Aar. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) udtalte sig imod denne Bestemmelse; men, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, maa jeg, som sagt, erklære, at jeg ikke kan være enig med ham i dette Punkt. Det forekommer mig, at det næsten er en uadskillig Deel af den hele Indkomstbestatning. Naar man vil ramme den Indtægt, som en Mand har i det enkelte Aar uden Hensyn til, om den er normal, eller om den maa ansees for at være aldeles uregelmæssig eller extraordinair, saa forekommer det mig, at Consequentsen naturligt maa føre til, at ogsaa i det modsatte Til-